

عنوان مقاله:

تحلیل انتقادی دلالت اصطلاح الخلفاء الراشدون در روایات فریقین

محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات قرآن و حدیث، دوره 11، شماره 21 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 35

نویسنده:

محسن رفعت - استادیار گروه علوم قرآن و حدیث دانشگاه حضرت معصومه (س)

خلاصه مقاله:

با بررسی در پیشینه اصطلاح الخلفاء الراشدون در منابع اهل سنت و شیعه این مطلب دریافت می گردد که این اصطلاح، در منابع سنی از وجهه بیشتری برخوردار است، به عبارتی نمود آن در میان دانشیان و عالمان اهل سنت بیشتر است، زیرا اکثر ایشان آن را بنابر مصالح فرقه ای خویش به نفع خود گرفته و بسیاری از مبانی اعتقادی خویش را بر اساس آن استوار ساخته، سامان داده اند. این اصطلاح به معنی امروزی آن، چنانکه مد نظر دانشمندان شیعی و سنی است [یعنی خلفای اربعه ابوبکر، عمر، عثمان و امیرمومنان علی(ع)] در آن زمان بدین شکل و معنا رواج نداشته است. منشا این اصطلاح در روایتی از پیامبر رخ نموده که تنها راوی آن عرباض بن ساریه است و در دیگر طبقات به جهت محتوای مصلحتی و فرقه ای تعداد روایات آن افزون یافته که تقریباً اکثر آنها اهل شام معروف به مبغضین امام علی و اهل بیت هستند. این پژوهش به دنبال آن است که با بررسی نقدی نسبت به اسناد و طرق متعدد که از اهل سنت و شیعه وارد شده، مصادیق صحیح آن را بنابر منابع فریقین بیابد و نظر مشهور در این باره را به چالش بکشد و بیان کند کاربست این اصطلاح در منابع اهل سنت که برخی نظریات اصولی یا فقهی خود را بر پایه آن سامان داده اند، از اساس بر پایه خطا صورت پذیرفته که براساس حدیثی موضوع بنا گردیده است.

کلمات کلیدی:

خلفای راشد، خلفای اربعه، اجتهادات، امامان معصوم، عرباض بن ساریه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/834296>

